

KRUTÁ

MILOST

NATALIE MAE

DÍVKA PŘEDURČENÁ VLÁDNOUT. SPOJENEC HORŠÍ NEŽ SMRT.

FRAGMENT

Krutá milost

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Natalie Mae

Krutá milost – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRUTÁ MILOST

Natalie Mae

FRAGMENT

Pro Lori G.

Díky, že jsi tu pro mě vždycky byla

Kapitola první

Stejně jako spousta dalších věcí v královském paláci je i mapa Atery ošidně krásná.

Jet rozloží krémový pergamen na desce stolu a rohy zatíží kameny. Zlatavý lem se zářivě blyští. Je to překrásné umělecké dílo s pozlacenými detaily a domky vykládanými drahým kamením. Sotva je spatřím, obrátí se mi žaludek, protože když jsem svoje rodné městečko viděla naposledy, rozhodně nevypadalo takhle. Přejíždím rukou po jednotlivých domcích a před očima se mi míhají vzpomínky. Vybavuje se mi hrůza, do které jsme se po návratu z Přečodu vrátili: z Mořina domu stoupal dým, tátova stáj stála opuštěná na kopci a já jsem se v tu chvíli málem vrhla z paluby do řeky plné krokodýlů. Dívám se na střechy domů, kolem nichž jsme s Marcusem, Melií a Jetem procházeli, dokud jsme nenarazili na vojáka, který věděl, kam odvezli přeživší. A tady stojí pekárna, před kterou jsem úlevou padla na kolena, když jsem se dozvěděla, že se moje rodina v bezpečí dostala do sousedního města.

Všechny ty krásné rovné linie na mapě by měly být zubaté a ušmudlané.

„Použili tři bomby,“ řekne Jet a na paži mu dopadá sluneční paprsek, který vniká oknem do jeho pokoje. „Šedesát mrtvých. Většina na tržišti, a ještě tady v obytné oblasti. Domníváme se, že si Wyrim vaši vesnici vybral, protože se nachází poblíž větších měst, ale je příliš malá a nemá dostatečné zabezpečení. Měl to být vzkaz. Máš mé slovo, že vyšetřování vedou naši nejlepší vojáci. Zatím se nám nepodařilo spojit

útok s wyrimskou královnou, ale nakonec se to povede.“ Jet v dlani sevře meč, který mu visí u pasu. „Za tohle zaplatí.“

Z tónu jeho hlasu se mi zjeví chloupky na šíji. Po tom měsíci, který jsme strávili odděleně, si nedokážu vybavit, jestli tam byl i předtím. Připomíná mi spíš jiného prince, kterého jsem znávala, ale nechci nad tím moc přemýšlet. Už tak mě pronásleduje až až, a nechci ho začít vídat i v lidech kolem sebe.

Nejsem si jistá, jestli chci slyšet odpověď na následující otázku, ale zeptat se musím. „Chceš jim vyhlásit válku?“

Po mém dotazu zvedne tázavě obočí a nakrčí čelo. Působí mnohem starším dojmem než toho dne, kdy jsme si dávali sbohem. Jako bychom strávili odděleně několik let. Napadá mě, co všechno se za tu dobu asi dozvěděl, že takhle zestárl. Šermířskou postavu obepíná modrá tunika, na krátce střižených vlasech sedí koruna ze stříbrných lístků. Z dálky pořád působí jako ten vtipkující kluk ze slavnosti, který mi pomáhal rozeznávat jednotlivé druhy pokrmů a za pasem měl pouzdro na meč ze slonovinové kosti, ale když přijdu blíž, jako bych ho v jeho nové podobě jen stěží poznávala. Dneska je hodně nervózní, ale to je nejspíš přirozené, když ho za hodinu čeká korunovace.

Musím přiznat, že i já jsem se dneška obávala, ale taky jsem se na něj těšila. Je to jako znovu nasedat do sedla koně, který mi vyrazil dech při trysku za překrásného rozbřesku a potom se se mnou vrhl rovnou dolů ze srázu. Takové pocity mám z tohotole honosného místa, na kterém se ze mě stala lidská obětina. A přestože jsem přísahala, že mám dobrodružství dost až do konce života, uvítala jsem pohled na skleněnou loď, kterou pro mě a mou rodinu dnes ráno Jet vypravil, abychom se stali čestnými hosty na jeho korunovaci. Prožili jsme náročný měsíc, kdy jsme se společně s většinou sousedů stěhovali do nedalekého města Kystlin, a zároveň započaly opravné práce v Ateře. S tátou jsme pomáhali kystlinským Našeptávačům, kteří se museli zničehonic navíc postarat i o všechna zvířata a dobytek z našeho městečka. Taky Mora s Hen si našly práci, a přestože mi nevadily dlouhé pracovní dny – aspoň mi bránily ve vzpomínkách na jistého mrtvého

prince –, všichni jsme se těšili na den, kdy se budeme moct vrátit domů.

Zpátky k našemu obyčejnému, nudnému, a tak nádherně normálnímu životu.

„Válku,“ zopakuje po mně Jet smutně a poškrábe se na bradě. „Ne, nemyslím si, že bychom byli tak daleko. Pořád doufám, že je odradí určitá opatření. Embarga a připomenutí, že naše vojenská síla je mnohem ničivější než jejich – ale bez ztrát na životech. Není nutné zabíjet, a přesto existují způsoby, jak je přimět, aby trpce litovali.“

Aspoň tohle mnohem víc připomíná toho milostiplného kluka, ve kterém jsem viděla krále. S úlevou vydechnu. Jet má vymyšlený plán. V duchu si spílám, že jsem ho kdy mohla přirovnávat ke Kastovi. Jistěže Jet najde způsob, jak to provést a způsobit co možná nejméně bolesti. Nestojí o válku. Nejde mu o nic jiného než o důkaz, že své lidi dokáže ochránit.

„To je dobře,“ řeknu.

„Tak, a teď na stejnou notu...“ Jet sroluje mapu a zarazí se. „Ne, na stejnou ne, na úplně jinou notu. Vůbec nechápu, proč jsem to řekl. Tahle nota je příšerná, vždyť je to akt terorismu, a to, na co se tě chci zeptat, přece není... Nedala by sis něco k pití?“

Opřu se o stůl. „Je fakt zvláštní vidět tě takhle nervózního.“

„Nervózního?“ Jet se zasměje napůl hysterickým smíchem, který vyjde jedině z někoho, kdo panikaří. „Ale já přece vůbec nejsem nervózní. Ocitl jsem se v jedné místnosti s těmi nejnemilosrdnějšími orkenskými vojáky a jednal s nimi. Přesvědčovali mě, že válka je nevyhnutelná, a já jsem nezervózněl. Stál jsem tváří v tvář obrům.“ Ukáže na mě, jako bych měla v úmyslu protestovat. „Jsem ocelí Orkeny...“

„Jete! Na co se mě chceš zeptat?“

Položí si ruku na ústa, sevře ji v pěst a zašklebí se. „Já... no... mám pro tebe dárek. Pojď se mnou.“

Ráda bych ho upozornila, že zase změnil téma, ale on už mizí ve dveřích. Nezbyvá mi nic jiného než ho následovat. A když říkám, že mi nic jiného nezbyvá, myslím to vážně, protože jak se ukázalo, ocitnout

se v Jetově „ložnici“ je mnohem větší výzva než pobývat v jakémkoli normálním pokoji. Sestává z několika spojitých místností, hal, tajných chodeb a falešných dveří, takže se obávám, že bez něj bych se v té změti okamžitě ztratila. A tak za sebou s chutí nechám všechny mapy a nepřijemné myšlenky na bomby, vejdu ukrytými dveřmi do skleníku plného motýlů s křídly z drahého kamení, projdu pokojem, který ukrývá skutečné jezírko, a vstoupím zpátky do místnosti, odkud jsme se na tuhle malou procházku vydali – do hlavní ložnice.

Zase je to hodně vágní název. Žádná ložnice, ve které jsem se kdy ocitla, nebyla celá vyrobená ze stříbrem protkaného Ledového kame-
ne, který zabraňoval teplu proniknout dovnitř, ani neměla strop až o několik poschodí výše, ve kterém byla navíc vyřezaná celá města a který osvětloval čarovný oheň. Navíc mi připadá spíš jako taneční sál, když máte na jedné stěně sedm oken o velikosti kočáru a k tomu balkon, na kterém by se dal uspořádat večírek pro spoustu lidí, s výhledem do palácových zahrad. A v těch rostou vytáhlé stromy s nádobkami se světelným lektvarem, co vypadají jako hvězdy.

„Není to taneční sál,“ namítne Jet hlasitě, protože když jsme tudy procházeli úplně poprvé, řekla jsem mu, co mi to připomíná. „Už jsem ti to přece říkal: ber to spíš jako ‚vojenské doupě‘. ‚Šermířský brloh.‘ Tamhle na stěně visí šedesát zbraní.“

„Jsem si docela jistá, že tentokrát jsem nahlas neřekla ani slovo.“

„Je mi jasné, co si myslíš.“

Uculím se. Atmosféra se začíná uvolňovat a začíná připomínat závěr Přechodu. Dochází mi, že všechno dnes působí napjatěji, protože i mě znervózňovala představa, že ho zase uvidím. Uplynul celý měsíc, kdy jsem se zmítala mezi představami, jaké by to bylo ho zase políbit, a pochybnostmi, jestli jsem k němu něco necítila jenom proto, že jsem se ocitla v dost vypjaté situaci a každý, kdo se mě nepokoušel zabít, mi najednou připadal hrozně atraktivní. Vlastně si doteď nejsem tak docela jistá, k jakému názoru jsem dospěla. Ale vzpomínka na tenhle klid a pohodu, která mezi námi panovala, mi připadá jako dobrý začátek.

Jet mě odvede do vzdálenější části prostoru – který, jak bych ráda dodala, by byl k tanci doslova ideální, kdyby se odklidily ty pohovky – a s úsměvem se ke mně otočí. „Zavři oči.“

Léta přátelství mě naučila, že podobným povelům se nemá věřit, a už vůbec ne je poslechnout, ale jestli se ledy mezi mnou a Jetem mají jednou provždy prolomit, bude klíčové začít právě s důvěrou. Navíc mám dárky ráda a doufám, že dostanu čokoládu. Proto zavřu oči.

Na parketách je slyšet kroky nohou v sandálech. Pak na zem došedne něco dřevěného, a potom už není slyšet vůbec nic. Panuje takové ticho, že neslyším zpívat ani ptáky v zahradě – Jet musel použít tisící kouzlo. Zvědavostí se celá třesu, a když už to nemůžu vydržet a chystám se otevřít aspoň jedno oko, přijde přímo přede mě.

„Tak jo,“ řekne. „Už je můžeš otevřít.“

Jako první spatřím vřelý pohled jeho očí a ten pobavený úsměv, který je pro něj tak typický – a hned potom si všimnu chlupaté, kroučící se kuličky, kterou drží v dlaních.

„U všech bohů!“ Natáhnu se po jemňoučkém, předoucím zvířátku. „Ty mi dávaš kotě?“

„Pokud se nepletu, kotě bylo čtvrtý bod na tvém seznamu přání a věcí, které ti dlužím, protože ses kvůli mně ocitla tak blízko smrti.“ Jet se usmívá ještě pobaveněji. „Líbí se ti?“

„Aby ne!“ Kotě na mě zamžourá jasně zelenýma očima, těmi malými perleťovými studánkami, při jejichž pohledu se mi z hlavy vykouří všechno ostatní. Od čumáčku až k ocasu má zlatavou srst posetou skvrnami o velikosti palce. Nutno podotknout, že jsem ovlivněná nadměrnou velikostí všeho tady v paláci, protože nazvat tohle stvoření „kotětem“ je asi stejně případné jako říkat tomu Jetově hangáru prostě „ložnice“. Kotě je sice mladinké, ale už teď dorostlo do velikosti běžné kočky. „Je překrásné! Je to levhart?“

„Ano, takže technicky vzato je to vlastně mládě šelmy, a ne kotě, ale doufal jsem, že mi tuhle drobnost odpustíš. Bude ti věrným společníkem, a až vyroste, bude tě úzkostlivě chránit.“

„Děkuju. Opravdu moc.“ Poškrábu mládě za ušima a srdce se mi tetelí. „Budu ti říkat Jade. Tak co říkáš, jsi Jade?“

Mládě zapřede a přitulí se ke mně. Díky svým schopnostem si dokážu přeložit to jeho dětské štěbetání. *Jade*, souhlasí. *Ty, moje!*

Jet poklepe na několik bedýnek. „A tady máme další z tvých požadavků: hojivé masti do stájí. Pro začátek jsou jich tři bedny, ale kdybys potřebovala víc, napiš. V té čtvrté bedýnce dole je měsíční zásoba čokolády. Omlouvám se, že jsem se zpozdil s dodávkou, protože pokud se nemýlím, dožadovala ses ‚týdenních dodávek‘. Spolehni se, že ty ostatní už dorazí včas.“

„Pro bohy, Jete...“

„Položka číslo pět: práce pro Hen.“ Jet zvedne z jedné bedýnky kus pergamenu. „Ukázalo se, že Královská Návrhářka hledá pomocnici a už nějakou dobu sleduje práci tvé kamarádky. Považuj to za nabídku práce: Hen jí může asistovat přímo tady v paláci.“

Nezmůžu se na slovo. Těkám očima od kotěte přes tu horu beden, ve kterých musí být zásoby snad na půl roku, k Jetovi.

„A poslední věc, ale neméně důležitá.“ Jet zvedne ruku a v ní drží stříbrný klíč s decentní bílou rukou vyrytou na vrcholku. „Po korunovací se mnou půjdeš do stájí, a až budeme před stáním, kde na tebe čeká tvůj nový kůň, tenhle klíč se rozzáří.“

„Já dostanu koně?“ vyjeknu, a potom zakňučím bolestí, když se mi do ruky zakousnou ostré zoubky.

Jau, pomyslí si Jade. *Zmáčknot.*

„Promiň.“ Postavím ho na zem a on se rozeběhne na druhou stranu místnosti. „Páni. Já jenom... vůbec nevím, co na to říct.“

„Kdyby tě napadlo ještě něco jiného, rozhodně mi to řekni. Nebýt tebe, nebyl bych tady.“

Do očí mi stoupají horké slzy. Rychle zavrtím hlavou. „Tohle je víc než dost. Ale pochopil jsi, že když jsem ti vyjmenovávala ten seznam požadavků, žertovala jsem?“ Přitisknu si ruku na čelo a rozesměju se. „Stvořila jsem ho, když jsme se oba koupali v krvi a málem jsme umřeli... Nemusel ses ho držet.“

„Mám pocit, že ti to dlužím.“ Popojde ke mně blíž. Okamžitě se mi rozbuší srdce. „A navíc, když mi někdo chybí, mám tendenci nakupovat mu dárky, a tak...“ Jet si začne pohrávat se stříbrným náramkem. Přísahala bych, že cítím jeho nervozitu stejně jednoznačně, jako bych ji vycítila u Jadea. „No prostě se tím dostávám k dalšímu bodu. Říkal jsem si, jestli... no, jestli bys chtěla, ale samozřejmě nemusíš, ale napadlo mě, že bys možná chtěla, nebo se třeba budeš chtít vrátit domů, ale kdyby náhodou ne...“

Teď už jsem nervózní i já, div že s ním nezatřesu. „O co jde, Jete?“

Jet se nadechne, sáhne do kapsy u tuniky a já zpanikařím, protože to začíná silně připomínat vyznání. Takové, při kterém dva lidé oficiálně stvrdí svůj vztah a zveřejní ho. Jenomže, jak jsem ostatně před chvílí naznačila, to, co je mezi mnou a Jetem, je spíš rozpačité otukávání než cokoli ke zveřejnění. Vzniklo mezi námi pouto, přátelství, jsme dva lidé, kteří spolu prožili a přežili strašné věci a říkali si, že by bylo hezké toho druhého sem tam políbit a zjistit, co se stane, jenomže jak už dobře vím, královští dědici mívají tendenci všechno extrémně uspěchat...

Jet vytáhne ruku z kapsy. Jenže zatímco já jsem se bála, že v ní bude držet párový náhrdelník, jemu se v dlani leskne široký stříbrný nárameník. „Staneš se mou rádkyní?“

„Uf, díky bohům,“ vydechnu s úlevou a zjištěním, že nakonec oba vnímáme věci dost podobně. Jeta moje reakce přinejmenším překvapí. Rychle si odkašlu. „Chci říct: ano. Možná? Co přesně by to znamenalo? Co musím udělat? A proč k tomu patří tenhle šperk?“

Jet vyprskne. „Na co sis myslela, že se tě zeptám?“

„Na nic! Vůbec na nic. Jenom ráda vytvářím trapno... Tak co že to budu muset dělat?“

Jet se uchechtne, protože si dal dvě a dvě dohromady a došlo mu, čeho jsem se obávala. Pak zvedne stříbrný šperk. „Takový šperk nosí všichni rádcové, aby dali najevo svou funkci. Navíc ti zpřístupní téměř všechna místa, do kterých se v paláci dostanu i já. Vidíš tady ten symbol?“ Jet ukáže na zlatou lucernu přilepenou na jedné straně. „Staneš se

členkou týmu, budeš mi pomáhat činit některá rozhodnutí, která se týkají například daní nebo zákonů a toho, jak ovlivní obyvatele naší země.“

Zamrkám. „Chceš mi dát na starosti zákony?“

Vážně se na mě podívá. „Nepochybuji o tom, co všechno dokážeš. V tom, jak pomoci pracujícím lidu, budeš můj nejcennější rádce. Požádal jsem i Marcuse a Melii, kteří se – bohové jim žehnejte – rozhodli zůstat a souhlasili. Rád bych ještě přibral některého významného vědce a jednoho z otcových rádců. Ale tvá pomoc bude v mnoha ohledech nedocenitelná.“ Pak se uculí a dloubne mě do ruky. „Navíc bych tě rád měl nablízku, víš? Hodně často. Melia se sice snaží, ale nikdo nedokáže sypat z rukávu tak ponižující komplimenty jako ty.“

Přikývnu. „Někdy to člověku dokážeš ohromně usnadnit.“

„Takže to znamená ano?“

Vežmu si od něj šperk a potěžkám v dlani svou případnou odpovědnost. Tohle rozhodnutí by jednoznačně vyloučilo návrat k obyčejnému životu, protože problémy s Wyrimem teprve začaly, a navíc funkce, kterou mi nabízí, s sebou nese mnohem víc těžkého rozhodování. Jet musel dávno udělat několik rozhodnutí, která nemohla mít šťastný konec, například upřednostnit svůj život před bratrovým. A budu se toho muset tolik naučit – o politice a životě u dvora, o obchodu a daních. Je mi jasné, že přijdou chvíle, kdy budu s láskou vzpomínat na obyčejné dny ve stájích. Ne že by všechna práce, kterou jsem tam vykonávala, byla snadná, ale aspoň má tehdejší rozhodnutí neměla vliv na osudy celých království!

Ale součástí té práce nebude jenom stres a zodpovědnost. Umožní mi vidat se s Jetem, Marcusem a Melií, kdykoli budu chtít. Už nikdy si nebudu muset dělat starosti s tím, co se mnou bude, až moje kouzelné schopnosti vyrchají. Za normálních okolností bych v takové situaci dostala přidělenou nějakou práci kdekoli v Orkeně a musela bych opustit svou rodinu, dokud si neodsloužím povinných šedesát let. A místo toho, abych tajně toužila po změně zákonů, jako je například tento... mohla bych se o ni sama zasadit. Mohla bych pomoci ostatním Našeptávačům a skutečně něčeho dosáhnout.

Což zní jako ideální konec mého příběhu... a snad i jako začátek něčeho většího.

Otáčím šperkem v dlani a nesměle špitnu. „A mohl by tady bydlet i můj táta?“

„Samozřejmě,“ ihned odpoví. „A Hen s mámou taky, pokud budou chtít. Proč myslíš, že jsem se postaral o to, aby Hen získala práci právě tady?“

Každým coulem stratég, ale v dobrém. „V tom případě ano. Rozhodně.“

Oči se mu rozzáří jako dva kousky drahého kovu. „Ano?“

„Někdo na tebe musí dohlédnout.“ Zvednu dlaň s náramkem a poklepu na něj prstem. „A taky budu potřebovat seznam všech míst, na která mě tenhle kousek kovu dostane.“

Jet vytáhne z kapsy kousek pergamenu a drobné pero. „Už na něm dělám.“

Zasměju se. „Ale nemusíš ho sepisovat hned teď. Neměl bys mít teď někdy schůzku s kněžími?“

„Na tom seznamu bude asi jenom stovka položek. A ne že bych už párkrát na nějakou schůzku nedorazil se zpožděním.“

Ustrnu uprostřed pohybu. „Počkej, to myslíš vážně? A jak to myslíš, že už jsi párkrát na nějakou schůzku dorazil se zpožděním? Kdy přesně se s nimi máš setkat.“

Jet se podívá na přelévací vodní hodiny na zlatém stolku. „Před deseti minutami?“

Popadnu ho za zápěstí. „Chceš snad, abych dostala infarkt? Víš, koho vždycky ve všech příbězích za podobné prohřešky potrestají? Novou rádkyni! Okamžitě odcházíme. Nehodlám se nechat vláčet koněm, viset hlavou dolů za prsty u nohou nebo jaký je u vás trest pro neposlušné poddané.“

Jet se dusí smíchy. „Tresty, o kterých mluvíš, jsou dávno přežitě, a ty rozhodně nepatříš mezi poddané...“

Ozve se zaklepání na dveře. „Vaše Výsosti,“ pronese nějaký mužský hlas. „Smíme dál?“

Jet se uculí a jemně vyklouzne z mého sevření. „Aha. Vidiš? Když počkáš dost dlouho, přijdou kněží za tebou.“ Pak se otočí ke dveřím. „Vstupte.“

A vtom se mi vrátí ten nejhorší okamžik mého života: dovnitř nepochoduje ten nabručený kněz, který označil znamení, co mi na zápěstí vyřízl nožem Kasta, za posvátné, a za ním jde ta jeho namyšlená mladá učednice, která vypadá jako jeho bledší a nepříjemnější verze. Jenomže tentokrát se do mě nezabodne pohledem, ale zadívá se mi na hrudník, a když uvidí jasně červenou jizvu, která mi zůstala po ráně obětním nožem do srdce, v očích se jí zaleskne poznání. Už zase pochybuji nad některými svými životními rozhodnutími. Když jsme se dnes ráno s Hen chystaly, připadalo mi jako dobrý nápad obléct si šaty s hlubokým výstřihem – který v tomhle případě spadá skoro až k pupku –, protože lidé v paláci se mě budou na jizvu vyptávat, ať ji uvidí, nebo ne. A já jsem odhodlaná ukázat, že patří mně, a ne tomu, kdo ji udělal, a toho plánu se hodlám držet. Přesto mi její nepokryté zírání začíná připadat poměrně nepříjemné.

Učednice si klekne na koleno... a zvedne prsty k čelu stejně, jako by to udělala před Mestrahem.

„*Gudino*,“ řekne a od plavých vlasů se jí odráží světlo. „Nacházet se ve vaší přítomnosti je pro mě velická čest.“

Gudina neboli svatá. Nejistě se na Jeta podívám a pak sjedu pohledem i k tomu nerudnému knězi, který si mě – světe, div se – neprohlíží s obvyklým úšklebkem. No dobře, možná se trochu zašklebil, ale zdá se, že se ze všech sil snaží udržet neutrální výraz, což už je samo o sobě posun k lepšímu.

„Přeživší obětina.“ Kněz sklání hlavu. „I pro mě je to čest.“

Jeho učednice vstane, ale oči dál klopí k podlaze. Až když se kněz otočí ke korunnímu princovi, uvědomím si, že se nejprve obrátili ke mně, a teprve potom k němu. Jet mě dnes ráno varoval, upozornil mě, že k něčemu takovému možná dojde, minimálně dokud ho nekorunuji, protože kněží mají pro mé přežití v závěru Přechodu jediné vysvětlení: považují ho za zásah shůry. Snad dokonce zašli ještě dál a tvrdí,

že dívka – tedy já – při ráně obětním nožem skutečně zemřela a na její místo se navrátila bohyně.

V Kystlinu nebylo tak těžké skrýt mou identitu přeživší lidské obětiny, protože tam jsem byla jenom jednou z mnoha bezejmenných uprchlíků, ale tohle privilegium dnešním dnem končí.

„Zdá se, že jste propásl naše shromáždění, Vaše Výsosti.“ Kněz ho zpraží pohledem, který jasně říká, že svým slovům sám nevěří. „Je však načase obléci se. Pak by si s vámi Mestrah rád prošel několik podrobností ohledně ceremoniálu. *Gudino*, víte jistě, že se nechcete dívat z královského stupínku?“

Div že nevyprsknu smíchy. „Bohové, jen to ne.“ Možná jsem se rozhodla svoji jizvu vystavit a nestydět se za ni, ale rozhodně nestojím o to, aby si mě všichni dobrou hodinu prohlíželi jako nějaké umělecké dílo. Až o chvíli později si uvědomím, že to nebyla zrovna ušlechtilá reakce, a zbrkle se opravím. „Chci říct: ne, děkuji.“

Jet schová pergamen a pero do kapsy. „Už Královská Návrhářka dokončila úpravu mé tuniky?“

„Ach ano.“ Kněz si přejede dlaní po holé hlavě. „Na tu díru jsem zapomněl. Alise, mohla bys to okamžitě zkontrolovat?“

„Zajisté, Vaše Blahorodí.“ Po těch slovech se učednice ukloní a odkráčí.

„Tys měl na tunice, ve které tě mají korunovat, díru?“ zeptám se. Není divu, že si Jet přeje, aby Královská Návrhářka najala Hen.

„Bývá tam záměrně, ačkoli důvod, pro který se dělává, je už přežitik.“ Jet si zatuká na hrudník. „Kdyby klání proběhlo tradičním způsobem, zanechal by obětní nůž na vítězném dědici v těchto místech znamení. Numetin kruh, který dokazuje, že soutěž dokončil a provedl obětování. Galena se při šití a zdobení tuniky inspirovala starými malbami, na kterých bývala rozhalenka, aby bylo znamení dobře vidět. Připomněli jsme jí, že k žádné oběti letos nedošlo, a tak není ani žádné znamení.“ Jet se usměje. „Bohům díky.“

„Aha.“ Celou mě najednou ochromí strach. Dotknu se širokého náhrdelníku. „Jistě.“

„Musím se jí přeptat i na tuniku určenou na následnou slavnost,“ řekne Jet. Tentokrát mluví na kněze a oba zamíří směrem ke dveřím. „Nejspíš nakonec vždycky můžeme znamení nakreslit, čistě kvůli tradici... Jdeš taky, Zahru?“

Oba se otočí ve dveřích. Stojím na místě – zatím jsem se ani nepohnula.

„Ano!“ pípnu. „Já jen... dejte mi minutku.“

„Dobře. Počkáme venku.“

Obejdu postel a najednou mě těší, že Jetova ložnice není jen tak ledajaká místnost. Hned vedle ní je přilehlá koupelna a v ní umyvadlo. Opřu se o jeho chladný mramorový okraj, abych udržela rovnováhu. Pohlcuje mě panika.

Konečně se trochu seberu a podívám se do pozlaceného zrcadla.

„Není tam, není tam, není tam,“ zamumlám a zvednu třesoucí se ruku k bronzovému náhrdelníku. Nevybraly jsme ho s Hen jenom proto, že květiny z drahokamů dodávají barvu jednoduchým zlatým šatům, které mám na sobě, ale i proto, že mi po ráně obětním nožem zůstala na hrudi hodně ošklivá modřina a tohle je nejlepší způsob, jak ji zakrýt. Teď když o tom tak přemýšlím, říkám si, jak je zvláštní, že takhle jediná modřina na rozdíl od ostatních nezměnila barvu ani nevybledla a že je blíž k mému hrdlu než k jizvě, co mi zůstala po noži. Myslím taky na to, jak jsme s Hen vtipkovaly, že modřina začíná nabírat určitý tvar, a předváděly jsme ji ostatním tak, jako jim ukazujete kousek sýra ve tvaru Sabilova obličejce. Musí to být náhoda. Nikdo na světě přece nemůže mít takovou smůlu.

Zvednu těžký šperk posetý drahými kameny a prudce zatajím dech.

Ze zrcadla se na mě usmívá temně rudý Numetin kruh.

„Ale ne,“ zašeptám.

Kapitola druhá

Stejně jako každý rozumný člověk dospěju k rozhodnutí, že tenhle problém můžu prostě ignorovat.

Řeknu si, že znamení je nepodstatné, protože zaprvé: nejsem princezna, a zadruhé: žádnou obětinu jsem nevykonala, a zatřetí... vůbec nechci vědět, co to vlastně znamená. Podobně výbušné téma bude mnohem lepší zmínit v běžném rozhovoru, třeba za několik měsíců, až se s Jetem potkáme kvůli nějakému zákonu nebo podobnému problému, a někde mezi prezentací toho problému a návrhy možných řešení bych se mohla nenápadně zmínit o téhle otravné, neodbytné modřině na hrudi, a dodat, jestli to není legrační, že tak nějak neodmyslitelně připomíná znamení, které se mělo objevit na hrudníku vítěze Přechodu. Pak se tomu společně zasmějeme, a co je nejpodstatnější, Jet si uvědomí, že už ho před časem korunovali, a tím pádem není důvod dál se tím problémem trápit.

Třeba jenom panikařím, nic víc. Není to žádné boží znamení, je to pouhá urputná, nemizející modřina, která se jednoho dne prostě sama ztratí.

Určitě nakonec vybledne.

Přesvědčím o tom sama sebe tak dokonale, že když se o chvíli později připojím k Jetovi a ke své rodině, kteří už čekají pod vysokým stropem z kamene a skla v královské hale, usmívám se. Možná jsem to s tím culením trochu přehnala, protože když Jet odchází udělat bůhvíco, co mu zaručí, že se co nevidět stane bohem, tváří se trochu ustaraně, ale zase se mě na nic nezeptá, což nakonec považuju za malé vítězství.

Jenomže jakmile se od nás odpojí, přihrne se ke mně Hen jako velká voda. „Tak povídej. Vyklop to.“

Vezme mě za paži a zasekne do mě prsty jako drápy. S dokonalým make-upem se zlatavým prachem na běžové pleti, drobnými kovovými lebkami, které jí stahují pramínky vlasů, a černými linkami kolem očí, ostrými jako břitva, vypadá opravdu děsivě.

Takhle nějak se cítí myš těsně předtím, než ji sežerou.

„Vyklop to?“ Zasměju se, ale trochu nuceně. „Co mám vyklopit?“

„Takhle se neusmívá někdo, kdo se zrovna válel v posteli s princem.“ Zakuckám a obrátím se k tátovi, který našťestí stojí dost daleko a nevěnuje nám pozornost. „Navíc nemáš ani trochu rozčuchané vlasy. Tohle je vyděšený úsměv. Takový, který říká: ‚Zrovna jsem viděla ducha.‘“

„Aha, ale ne,“ odpovím a rychle přemýšlím. „Tohle je úsměv někoho, kdo se zrovna stal královským rádcem.“

Řeknu to schválně víc nahlas, aby to slyšel i táta. On i Mora se k nám otočí a ve slunečních paprscích se leskne krásné oblečení, které mají na sobě: táta je v oranžové, která podtrhuje jeho výrazné opálení, a Mora v růžové, která zase dokresluje jemně běžový tón její pleti. Kolem očí mají rovné zlaté linky – ty má na svědomí Mora, o tom nemůže být pochyb – a zvláště táta vypadá o několik let mladší, na což u něj nejsem zvyklá.

Šťastně se k němu nakloním, abych se vyhnula Heninu podezřívavému pohledu, a obejmu ho kolem pasu.

„Královským rádcem?“ zopakuje po mně táta. Vypadá ohromeně.

Zářivě se usměju. „Přesně tak! Přestěhujeme se do paláce, a když bude Hen chtít, může pracovat pro Královskou Návrhářku. A ty jsi samozřejmě taky vítaná, Moro!“

„Opravdu?“ Mora spráskne ruce. „To je báječné! Řeknu ti, měla bys s tím klukem zůstat o samotě častěji.“ Táta ji zpraží pohledem, ale ona jen mávne rukou, odstrčí ho a obejmě mě. „Gratuluju ti, děvenko. A ty se nechovej jako puritán, Arone, pokud nechceš, abych začala dávat k dobru některé vzpomínky, které mám na tebe a její mámu.“

„Jen to ne,“ řeknu pobaveně.

„Byli jsme starší,“ zabručí táta.

„O rok.“ Mora se uculí a upraví mi volně spuštěné lokny na rame-nou. „Kdyby ti začal dávat kapky kvůli klukům, hned mi dej vědět. Chceme ale, abys byla v bezpečí...“

Zaúpím. „Ale no tak, Moro...“

„Nemysli si, že nevidím, jak hluboký máš výstřih.“

Zabodnu prst do jizvy u srdce. „To kvůli tomuhle! Chci všem uká-zat, že se za ni nestydím. Je to něco jako povzbuzující, sebeujišťující taktika.“

Mora se na mě významně podívá.

„Ale já mluvím vážně! A vůbec, podobný rozhovor není na pořadu dne. Ještě nám toho zbývá hodně, na co musíme s Jetem přijít.“

„A to je jen další důvod ti připomenout...“ Pomalu mi upraví šaty a uhladí kápi na ramenu. „... že některé skutky mají celoživotní ná-sledky.“

Bože smrti, vezmi si mě. Zoufale se podívám na Hen, která tleskne tak hlasitě, až stráže u zdi sáhnou po zbraních.

„Na tohle nemáme čas!“ Henin hlas se nese mramorovou chodbou a odráží se od stěn. „Tady Její Svátost nařizuje, že odteď nebudou žád-né další ponižující řeči ani nevyžádané rady ohledně partnerského života. A taky by ráda ochutnala čokoládu, než vypukne celý ten hum-buk. Tak pojdte, svatá rodinko.“

Pak ke mně natáhne ruku. Rychle ji popadnu a ignoruju Mořino pochichtávání. Zamíříme do foyer, kde se postupně shromáždí všich-ni hosté. Jenomže pocit úlevy mě opustí asi o vteřinu později, když si mě Hen k sobě přitáhne.

„Nemysli si, že mě tak snadno obelstíš,“ zašeptá. „Vím, že je tu ješ-tě něco jiného, něco, o čem jsi nám neřekla.“

„Řekla bych, že jsi až přehnaně podezíravá.“

„A já bych řekla, že zapomínáš, s kým máš tu čest.“ Hen přimhou-ří hnědé oči. „Přede mnou nikdo nic neutají. I kdyby to byla samotná královna, kdo má tajemství, mám lidi, kteří je pro mě zjistí a vyzradí mi je.“

„No jo. Dost často jsem mívala obavy, kdy tě za to zavřou.“

„Dobře si rozmysli, jestli to chceš přede mnou dál tajit a nechat mě, abych na to musela přijít sama, nebo jestli se mi raději svěříš.“ A pak mě poplácá po paži takovým tím nepříjemným způsobem, který jsem často vídala u Mory těsně předtím, než nějakému otravnému zákazníkovi přihodila do objednaného lektvaru svědivý prášek. „Rozhodnutí je jen na tobě.“

Presvědčivý argument, napadne mě, ale nechám si to pro sebe. Mám Hen moc ráda a obvykle před ní nic netajím, jenomže tohle je docela jiný případ a já nemám na vybranou. Už tak bylo těžké obejmout ji, vzlykající, když jsme se setkaly v Kystlinu. Chudinka měla hrozný strach, že už mě nikdy neuvidí, a dávala si to za vinu, protože to ona mě propašovala do paláce. A teď bych jí měla prozradit, že ta modřina na mém hrudníku je ve skutečnosti tajný posvátný symbol a že z toho všeho tím pádem možná ještě ani zdaleka nejsem venku? To nepřichází v úvahu. Navíc stojíme ve veřejném prostoru. Nebudu riskovat, že nás někdo zaslechne a začerstva to vyžvaní kněžím. Protože pokud vím, když se u někoho, kdo není právoplatným dědicem trůnu, objeví posvátné znamení po ráně obětním nožem, znamená to, že měl skutečně zemřít.

Takže jednoznačně ne, nesmím nic říct. Tohle tajemství si vezmu s sebou do hrobu. A ráda si počkám na to, jak ho Hen vyčenicchá. Smělá myšlenka, kterou bych před ní samozřejmě nikdy nevyslovila nahlas. Raději proto ukážu dopředu před nás a změním téma. „Páni. To se přišlo podívat tolik lidí?“

Došly jsme na konec, kde se světle béžová alabastrová chodba rozšiřuje do stran a vede k širokému, pompéznímu schodišti, které se tyčí nad foyer. Projdeme Tišícími částmi oddělovacími královské křídlo od pozdvížení v hale a vmžiku nás ohluší stovky hlasitých hovorů. Dole se v oslnivých šatech a překrásných tmavých tunikách tísni snad celá orkenská elita. Hlavy jim zdobí extravagantní koruny z listů a kovových šupin a mnozí z nich jsou ověšení malými zářivými talismany: drobnými chřestýši, zlatými šakaly, lesklými meči a miniaturními křídly.

„Vlastně jich tu není tolik,“ podotkne Hen. „Několik set? Trůnní sál pojme až dva tisíce lidí. A jsem si jistá, že těch, které pozvali, aby všechno poslouchali zvenčí, bude tak desetinásobek.“

„Dobří bohové,“ zašeptám zrovna ve chvíli, kdy mi vojáci v levhartích maskách, střežící schodiště, ustoupí z cesty. „Copak korunovace za chvíli nezačne? Proč se dávno nepřemístili do trůnního sálu?“

Hen se rozhlédne a na rtech jí pohrává podivný úsměv. „Protože chtějí vidět tebe.“

Celé tříposchodové foyer jako na povel utichne. Nikdo nás sice neohlásil, ale stát na vrcholku královského schodiště je podobně účinné jako křik. Všichni si mě bezostyšně prohlížejí, jako bych snad byla nějaká trofej, rukama v rukavičkách si zakrývají ústa, aby mohli šepetem sdělit něco sousedovi, a přesvědčení, že bych se za jizvu neměla stydět a nosit ji všem na očích, mě velice rychle opouští. *Budou se vyptávat, co se stalo*, varovala mě Hen na palubě lodi cestou sem. *Budou chtít vědět, jaké to bylo*.

Tak ať, řekla jsem, ale pod tlakem pozornosti tolika lidí se mi rozostřuje zrak a před očima mi prolétne záblesk modrých očí i odlesk třesoucího se nože. Mám pocit, jako bych znovu cítila tu horkou, ochromující bolest. Zmocní se mě horečnatý strach, ale potlačím ho. S Hen jsme společně nacvičovaly verzi, kterou všem řeknu, předvíдалy jsme každou nepříjemnou otázku i pichlavý komentář, a dělaly jsme to tak dlouho, dokud jsem na všechny neodpovídala s úsměvem. Vydechnu a v duchu se ujistím, že to celé nebude trvat déle než několik hodin. Ukojím zvědavost všech přítomných, užiju si oslavu a stejně jako praví šlechtici se nenápadně vykradu pod rouškou noci. A potom začnu žít nepochybně skvělý a snad i trochu anonymní život coby Mestrahova rádkyně.

Táta, který stojí za mnou, mi povzbudivě stiskne rameno. Otočím se k němu a vděčně se usměju.

Pomalou scházíme dolů ze schodů. Jet mě ujistil, že stráže budou dávat pozor, kdyby chtěl někdo dělat potíže, jenomže když jsem teď tady, neunikne mi, že by museli sledovat a uhlídat opravdu obrovské

množství lidí. S každým dalším schodem je okolní šepot hlasitější a intenzivnější. Jakmile dojdeme až k patě schodiště, orkenská elita se rozestoupí do stran jako voda, a když jdeme dál, muž v zeleném se mi upřeně zadívá do očí a nějaká žena v modré skloní hlavu a polohlasem odříkává modlitby. Panika mě začíná nepříjemně ovládat. Je jasné, že na to, jestli se ze mě stala bohyně, panují různé názory, protože tři starší dívky mi sotva věnují pohled, když procházím kolem nich. Zato spousta ostatních mě sleduje ostřížím zrakem a s výrazem šakala, jako by mě vyzývali, abych ukázala, kdo vlastně jsem.

Jsmo v polovině cesty k otevřeným dveřím do trůnního sálu. Zrovna když podlehnu naději, že moje reputace Přeživší obětiny zabrání přítomným, aby na mě byl jenom promluví, vstoupí nám do cesty vysoká žena v jasně žlutých šatech.

„*Gudino*.“ Hluboce se ukloní, konečky prstů přitiskne na bledé čelo, a když zvedne hlavu, vidím, že jí do očí vstoupily slzy. „Požehnal byste mému domu? Moje dcera je těžce nemocná. Trvá to už od sadby.“

Jdu zavěšená do Hen. Musí cítit, že jsem úplně ztuhla. Všichni v doslechu se k nám otočí. Tváří se prohnane, nenápadně se usmívají a v očích mají zvláštní lesk. Budu se rouhat a požehnám jí? Nebo se k ní krutě obrátím zády? Její pohled plný zoufalství a naděje mi to vůbec neusnadňuje. Nepatří mezi šakaly. Ta žena trpí, je zoufalá a já prakticky vidím to semínko naděje, které v ní klíčí. Naděje, kterou má odpověď posílit, nebo rozmetá na tisíc kousků.

Ucítím divné napětí a mám hrozně zvláštní pocit, jako bych se ocitla zpátky ve stájích s raněným zvířetem, které prožívá tak silné emoce, že i na dálku cítím, jak moc se bojí. Trochu zmateně se podívám na ženinu kabelku posetou drahým kamením, jako bych se pokoušela to zvíře najít, přestože dobře vím, že zvířata na korunovací nesmějí. No to je výborné, takže teď už se mi z nervozity splašily i kouzelné schopnosti. Dávám v duchu dohromady odpověď, když vtom mi Mora položí ruku na rameno. Napětí okamžitě opadne.

Potřebuješ mě? zeptá se neslyšně.

Zavrtím hlavou a pomalu se otočím zpátky k té ženě. Začínám mít pocit, že mě čeká hodně dlouhý večer.

„Já... budu se za ni modlit,“ vypravím ze sebe. Je to bezpečná, nic-neříkající odpověď, kterou by jí mohl dát kdokoli z přítomných, ale žena se rozvzlyká, jako bych jí slíbila mnohem víc.

„Díky, Vaše Jasnosti,“ řekne a znovu a znovu se přede mnou klaní. „Nikdy vám vaši laskavost nezapomenu! Kéž jste dlouho živa!“

Jakmile se stáhne, jako by se protrhla přehrada. Odevšad ke mně doléhá halasný hovor. Dopředu se prodere muž v tmavočervené tunice. Do koruny z břechťanu má vpletené drobné gazeli hlavy.

„Kdyby vám to nevadilo, Vaše Jasnosti, mohla byste požehnat tomuto talismanu? Co nevidět mě čeká jedna důležitá událost a vaše štěstí by mi přišlo vhod...“

„Podepíšete mi šaty?“ zakřičí nějaká drobná žena, a když mě popadne za loket, nadskočím leknutím. „Mám tady pero...“

„Neuvěřitelné, čemu všemu jsou dnes tyhle ovce ochotné uvěřit,“ zabručí vrásčitý stařec. „Je to jenom špinavá venkovanka, která se vykoupala a oblékla si šaty!“

„Hen!“ vyhrknu, když mě někdo zatahá za kápi. „Bojím se, že tohle bude nad mé síly...“

„Zářná Zahru nebude v tuto chvíli reagovat na žádné vaše požadavky!“ zakřičí Hen tak hlasitě, že všichni kolem jako na povel zmlknou. „Její Svátost přijela, aby podpořila našeho nového Mestraha. Pokud čas dovolí, snad by si s několika z vás mohla promluvit po slavnosti, ale do té doby ji nechte na pokoji. Uposlechněte mé varování, jinak na světlo vyplují vaše nejtemnější tajemství!“

Davem se rozléhá nevěřícíné ušklíbání. Dvě ženy stojící nejblíže u mě pokrčí rameny a nastaví mi svoje božské talismany. Hluk v místnosti opět prudce vzroste.

„Mohla byste na ně fouknout?“ zeptá se ta menší. „Taky chceme kus vašeho štěstí!“

„Bohové, podívej se na tu jizvu!“ Její přítelkyně mi zabodne prst do hrudníku. Zděšeně uskočím.

Hen ji praští po ruce. „Lady Penno, jestlipak tady vaše kamarádka ví, že to štěstí potřebujete, protože se snažíte jejímu synovi odloučit snoubenku a přihrát jí tomu svému?“

Na tváři lady Penny se objeví zděšení, ale zdaleka ne tak silné jako v obličejích její kamarádky. Dav se znovu rozesměje – ale tentokrát se nesmějí mně.

„To...“ Lady Penna se rozpačitě zakoktá. „... samozřejmě není vůbec pravda...“

„Ty hade,“ zasyčí její kamarádka. „Takže proto jste nám v posledních týdnech obě tolik pomáhaly?“

Hen zlověstně přimhouří oči. „Netvařte se jako nevinátka, lady Miro. Tak dlouho jste lady Penny záviděla její mladistvý vzhled, až jste jí začala do čaje přimíchávat prášek na stárnutí!“

Vyšší žena zalapá po dechu. „Takže to kvůli tobě se mi začaly dělat vrásky? Zaplatila jsem celé jmění, abych si je nechala odstranit!“

„To je dobře!“ štěkne lady Mira. „Měla jsem ti do čaje nasypat celou pikslu, ty mrcho zlodějská!“

Pak vrazí kamarádce facku, ta zaječí a strhne ji k zemi. Do vzduchu vylétnou celé řetězy plné krystalů. Konečně se objeví dva strážní a vrhnou se na ženy, aby je od sebe oddělili. Hen roztáhne ruce a rozhlédne se po šlechticích, kteří nás obklopují.

„Má ještě někdo zájem pokoušet bohy a vyzvat je na souboj?“ zeptá se výhrůžně.

Když vidím, jak ti nejbližší prudce vrtí hlavou, taktak potlačím smích. Je vidět, že se nikdo z nich ještě nikdy nesetkal s maloměstskými drby a tím, jaký mají dopad. Všichni od nás couvají a těkají pohledem od mé drahé kamarádky k oběma ženám, které se zrovna postavily na nohy. A když pak Hen ukáže na dveře do trůnního sálu, ti, kdo nám prozatím stáli v cestě, ustoupí stranou.

„Tak se mi to líbí.“ Hen se zářivě usměje a vezme mě za paži.

„Bohové, já tě fakt miluju,“ špitnu. „A tímto tě povyšuju na svého osobního strážce.“

„Jsem na tebe moc pyšná, Hen,“ řekne Mora a otře si slzu.

Táta zabručí: „A to se musela dopustit jen drobného znesvěcení, aby toho dosáhla.“

„Drahý Arone.“ Mora ho poplácá po rameni. „Někdy mi připadá, jako bys nás snad ani neznal.“

Teď když se dav rozestoupil, můžu konečně zase volně dýchat, a sotva se táta s Morou začnou dohadovat o tom, v jaké situaci je nebo není vhodné hrát si na bohy, znatelně se mi uleví. Nemůžu říct, že bych se nějak těšila na pokračování, ale pokud mám to nejhorší za sebou, nakonec nebude tak zle. A kdo ví, třeba mi na sklonku večera bude všechna ta pozornost okolí dělat tak dobře, že si secvičím nějaký monolog, vylezu na stůl a budu ho přehrávat pořád dokola.

Nutno připustit, že takový scénář rovněž vyžaduje dost vína. Ale tak či tak jsem připravená, aspoň myslím.

A moje nervozita brzy vymizí docela, protože pohled do trůnního sálu ji vytlačí.

Když jsem se tu ocitla naposledy, byla jsem vydána na milost Mestrahovi s tvrdým pohledem a jeho bezcitnému synovi, ale jakmile zahlédnu výzdobu celého sálu, okamžitě zapomenu na pevný stisk Kastovy ruky na mé paži. Obrovské sloupy září námořnickou modří, vlnité boky obtočené stuhami jemnými jako pavučina a liliemi poprášeny zlatavým prachem. Mezi pochodněmi hořícími modrým plamenem zdobí stěny obrovské tapisérie, na kterých jednotliví bohové předávají dary utkanému Jetovi. Vysoký strop je pomalovaný jako nebesa: u vchodu, kterým procházíme dovnitř, je černý a pokrytý hvězdami, na vzdálenějším konci postříbřený a zesvětlený, jako by tam mělo brzy vyjít slunce.

Po obou stranách uličky lemované palmovými listy už stojí čekající dav, ale než se k nám stačí vrhnout další nadšená skupinka šlechticů, přispěchají k nám dvě strážkyně.

„*Gudino*,“ řekne ta první a zkrříží ruce na hrudi. „Omlouvám se za ten zmatek venku. Odteď se u vás budeme držet mnohem blíže. Pojdte prosím tudy.“

Jdeme za ní a sledujeme, jak se jí od zbroje pokryté kovovým peřím

odráží světlo pochodní. Provede nás kolem hostů po pravici a zavede do obdélníkového prostoru hned vedle trúnů, vymezeného plyšovým červeným kobercem, do kterého se nám zaboří nohy. Po stranách stojí šest strážných. Sotva si uvědomím, že jsme se ocitli mezi vyvolenými, když mě Hen zatahá za rukáv a ukáže na mladíka se světle hnědou pletí v krásné červené tunice.

„To je vévoda z Konstanty,“ řekne docela nahlas. „Prvotřídní Vzduchotkadlec, podezřele zběhlý v kartách, a dost možná nemanželský syn.“ Najednou zvažní. „A taky pořádný krasavec. Plánovala jsem, že kdyby to s Jetem nevyšlo, mohla bys vzít zavděk právě jím, jenomže on se mezitím zasnoubil s amianským králem.“

„Ty už mě chceš dávat dohromady s někým jiným?“ zeptám se udivně. „S Jetem jsme se sotva dostali do fáze ‚poznávání‘.“

„Tíše, jeho matka stojí přímo tamhle.“

„Čí matka?“

„Jetova!“

Najednou mám srdce až v kalhotách. Podívám se stejným směrem jako Hen a spatřím vysokou a nápadnou ženu s tmavohnědou pletí v bronzové zbroji, která se na zádech a hrudníku spojuje do tvaru písmene X. Do krátkých copánků má vpletené drobné zlaté meče a opírá se o hůl s vrcholkem ve tvaru jaguára. Na pásu kůže na paži se na dlouhých provázcích lesknou její generálské pocty: Cibylina drobná kovová helma na znamení přízně bohyně války, sbírka drobných stříbrných křídel, jedno za každého mrtvého, a váhy jako symbol moudrosti.

Je zvláštní vidět ji tady, a ne na pódiu, při příležitosti korunovace jejího syna, ale možná je to normální, protože s Mestrahem nejsou spolu od chvíle, kdy se Jet narodil. Což byl přesně ten okamžik, kdy si královna uvědomila, že jí její manžel lhal, když tvrdil, že svoji dětskou lásku už dávno nemiluje. Krátce nato nabral jeho románek s generálkou rychlý konec. Vlastně to člověku láme srdce, když pomyslí, že sňatek z rozumu mu domluvila jeho matka, s čímž Mestrah nesouhlasil a dával to hlasitě najevo. Přes to přese všechno se domnívám, že dnes se mají s královnou doopravdy rádi.

V duchu si umíním, že se s ní později musím seznámit, a přitáhnu si Hen blíž k sobě. „Stojíme tu s generálkou,“ špitnu. Jistě, já vím, nejspíš už bych měla být zvyklá na slavné lidi, zvláště proto, že podle celé řady přítomných se k nim řadím i já sama, a navíc mám k jejímu synovi dost blízko, ale jak se ukázalo, po nebezpečném závodě pouští, který málem skončil mou smrtí, mě celá ta dvorská okázalost uvádí do ještě větších rozpaků než dřív. A navíc jsem celý minulý měsíc prožila ve stáji.

„Já vím,“ řekne Hen a dlobne do mě. „A ona tu stojí s Přeživší obětinou.“

Obrátím oči v sloup. „Prosím tě. Pro dnešek mám té šarády tak akorát dost, tak s ní nezačínej ještě ty.“

„Děvcata.“ Mora nám položí dlaně na ramena. „Už to začíná.“

Kývne směrem k muži se světlou pletí v červené haleně, který stojí před stupínkem s trůny a právě zvedá postříbřený roh a přikládá si ho ke rtům. Nadechne se hodně zhluboka a foukne.

Mramorová podlaha se rozvibruje pod tíhou hlasitého tónu. Hovor okamžitě utichne, poslední opozdilci se vmáčknou dovnitř a postaví se do vyznačených míst. S Hen se posuneme k uličce, čímž se dostaneme na vzdálenost jedné paže od konstantského vévody a dvou od Jetovy matky. Cítím očekávání a nervozitu. Kvůli tomuto okamžiku jsem čelila nástrahám pouště. Kvůli tomuhle jsem málem přišla o život.

Roh se znovu rozezní a do sálu vstoupí jedenáct kněží.

Obličej je jim zakrývají masky bohů: ženská tvář Talqo, bohyně hojení, okřídlená tvář Rieho, boha smrti, a tak dál přesně podle toho, jak ostatních devět kněží následuje ty dva v čele. Poslední z nich má na tváři zlatou masku korunovanou Numetiným překrásným sluncem. V rukou třímají kadidelnice a kývají s nimi nad dřevěnými miskami. Za jejich róbami – všechny jsou identicky šedé – se jako pavučina vinou vlečky z překrásných látek. Pouze jejich paže prozrazují drobné rozdíly a jejich kůže potřená olejem se leskne v tónech dubově hnědé, stříbřitě rezavohnědé i světle broskvové.

Za nimi kráčejí tři Nejvyšší kazatelé: ti nemají masky, zato jsou všichni tetovaní. Znovu se dívám na svého trýznitele a vykonavatele

trestu, nevrleho muže, který mi pokaždé, když se s ním setkám, oznámí něco, co otřese celým mým dosavadním životem. Vedle něj jde žena s krátkými červenými vlasy a inkoustovými hvězdami vetkanými do kůže po obvodu tváře. Jako poslední kráčí vysoká žena s oholenou hlavou a laskavými očima. Když vystoupá na čtvrtý schod, kde je její místo, rozhlédne se po místnosti a usměje se.

Následují Mestrah s královnou. Jetův otec působí klidným a silným dojmem a pod pláštěm s ozdobou z překříženého paroží a s kápí ze splývavého bílého hedvábí se mu leskne hrudník temně olivové barvy. Slavnostní oděv doplňují stříbrné pruhy, na čele mu sedí koruna posetá škorpióny. Sevře se mi srdce, když si uvědomím, že lesk na jeho pažích nezpůsobuje vrstva oleje, ale pot, a že se o hůl s křídly sokola opírá spíš proto, že potřebuje oporu při chůzi, a ne z obřadních důvodů. Královna je tichá a kráčí vedle něj s pevně stisknutými rty. Pudr s odlesky do alabastrova jí nesmírně sluší, a přestože má oči zelené, a ne modré jako Kasta, jako bych v nich viděla Kastu, když se tvrdým, plamenným pohledem opře do Jetovy matky.

Ta jí ovšem vůbec nevěnuje pozornost. Nedává najevo svárliivost, není v ní sebemenší náznak strachu, snad jen stín lítosti se na okamžik objeví v jejím úsměvu. V tu chvíli si znovu uvědomím, co všechno královna ztratila. Mestrahovi zvědové dál prohledávají poušť a pátrají po Sakiře. To znamená jediné: nejenže se její potomci nikdy neposadí na trůn, ani jeden z nich se nevrátil domů.

Zmocní se mě vztek. Otočím se zpátky ke vchodu. Roh se zvedne a rozezní se ještě jednou, potřetí.

Do dveří vstoupí Jet.

Když se z davu začne ozývat jásot, pocítím obrovskou hrdost. Se statnými rameny a jasnou září pochodní, která mu osvětluje tvář, zastiňuje podobu sebe sama, kterou mám ve vzpomínce na nedávné setkání. Převlékl se do té nejpropracovanější tuniky, jakou jsem kdy v životě viděla: látka má barvu vodní modři a mám podezření, že je skutečně utkaná z vody, okraje pokrývají stříbrem vyšívané modlitby a Numetiny lucerničky. Na tmavé pleti se jasně vyjímají třpytivé

symboly bohů, kolem holení má omotané tenké proužky kůže. Jen ramena a krátké vlasy zůstaly neozdobené – místa, kam Mestrah položí svůj plášť s paroží a nasadí korunu se škorpióny.

Těžko říct, jestli je nervózní. Kráčí bez váhání, pokyvuje na pozdrav šlechticům, kteří vykřikují jeho jméno, a když ho teď vidím po tom všem, co jsme spolu prožili a přečkali, cítím horkost v očích.

Když kolem nich prochází, lidé se klanějí a já s nimi. Takto to pokračuje, dokud nedojde až k patě schodiště a nezůstane stát. Hned za ním se do řady rozestaví čtyři strážní v levhartích maskách. Jediný úder čtyřmi kopími do země a přihlížející dav se úplně utiší. V sále se vznáší dým z kadidelnic kněží. Mestrah zvedne ruce a celé shromáždění jako jeden muž poklekne. Dokonce i královna, rty má ovšem dál stisknuté a neskloní hlavu.

Je to úplně poprvé, kdy na Mestrahově tváři spatřím úsměv.

„Tak jako se Numet za dne pohybuje po nebi,“ začne s pohledem upřeným na Jeta, „a v noci se uchýlí do Ráje, tak má i Mestrahova vláda svůj začátek i konec. Sama Numet, božská první královna, určila svým dětem toto: jen ten nejctihodnější, ten, který je nejvíc hoden zásluhy a ten nejmodřejší z nás bude odměněn znamením, které ho předurčuje vládnout. Nezíská ho však narozením, přijde k němu...“

Mestrah se zarazí a ozvěna jeho slov se odráží v hrobovém tichu. Lidé přešlapují z nohy na nohu, vyměňují si tázavé pohledy, a zrovna když dostávám strach, že Mestrahovo náhlé zmlknutí zapříčinila jeho nemoc, všimnu si, že už neupírá pohled na Jeta. Hledí někam do zadní části sálu, kousek od nyní zavřených dveří.

V těch místech někdo stojí, tiše a bez hnutí.

Ten někdo má na sobě bílou tuniku, jakou nosívají kupci, a ne slavnostní halenu. Ten někdo má silné bronzové paže pokryté pískem a poseté stíny. Ten někdo má na paži ostrou jizvu podobnou kose... jedno z mnoha zranění, ze kterého měl vykrvácet.

Má vlastní jizva se prudce rozhoří, jako bych k ní právě přišla.

„Ach ne, bohové,“ zašeptám.

Kasta.

Kapitola třetí

Nemůžu dýchat.

Všude kolem to hučí jako v úle, ale zvonění v uších všechny zvuky rázem přehluší. To přece nemůže být pravda. Určitě je to jedna z mých nočních můr, takových, které začínají Hen a Jetem a vůbec vším dobrým, co mě v životě potkalo, a končí Kastou a jeho dýkou. Nemohl přece zůstat naživu. Na vlastní oči jsem viděla, jak silně v jeskyních krvácel. Viděla jsem, jak ho Maia zahrnala do kouta a v rukou třímala dva ostré meče.

Uslyšela jsem ho zařvat, když umíral, a ten zvuk se mi vryl do paměti, stejně nepříjemný, jako když ostří meče prudce narazí do kamene.

Jenomže vtom si uvědomím... že jsem ho jenom slyšela křičet. Neviděla jsem, jak ho Maia bodla. Prostě jsem předpokládala, že...

„Zahru.“ Hen mě popadne za paži. „Neříkalas, že ten zlý princ je dávno po smrti?“

Šlechtici sebou vrtí, hovor nabývá na síle. Ze všech stran se polohlasem ozývá Kastovo jméno a slévá se v jediný šum. Když udělá krok dopředu, všude se rozhostí ticho – jako když se údolím prožene prudká řeka.

Celým tělem mi zmítá strach. Víím, že všude kolem stojí strážé. Víím, že se Kasta soustředí hlavně na otce, ale hlavou se mi honí snad milion otázek a s každou další jsem nejistější a nejistější. Jak to, že přežil? Co tady dělá? Má s sebou obětní dýky?

A pokud ano, je možné, aby dokončil, co začal?

Když vykročí, nepohne se v jeho obličejí jediný sval. Snažím se schovat za klečícího tátu a Moru. Nakonec se přikrčím za tátovou urostlou postavou, takže nemám možnost podívat se Kastovi do očí. Ale čím víc se přibližuje, tím intenzivněji přemýšlím, jestli na mě vůbec myslel, protože princ nespouští oči ze svého otce. Pohled stočí jen jedinkrát, ve chvíli, kdy Jet a strážní povstanou.

Z úsměvu, který se mu polehounku rozlije na tváři, mi tuhne krev v žilách. Ale Jet na bratra jen nehnutě hledí, ve tváři vepsaný stejný šok, jaký musí být patrný i z mého výrazu: vypadáme, jako bychom spatřili ducha.

„Zahru.“ Hen se otočí na kolena, na kterém klečí, a tváří se nezvykle vážně. „Nechtěla bys mi aspoň teď prozradit to tajemství?“

„Nevěděla jsem, že je naživu, přísahám,“ řeknu, ale uvnitř mě svírá pocit viny. Dochází mi totiž, že existuje mnohem víc tajemství – například to, jak se mi podařilo Kastovi uprchnout –, o kterých jsem se před Hen ani slovem nezmínila.

Táta úplně ztuhne. „To je ten, co tě obětoval?“

„Nedělej to, tati,“ zašeptám, ačkoli vím, že táta je dost disciplinovaný a neudělal by žádnou ostudu, zvláště při události, jako je tato. Táta jenom zhluboka vydechne a přitáhne si mě blíž k sobě.

Královna, předtím tak strnulá, zavzlyká a vyskočí na nohy.

Mestrah zvedne ruku, aby ji zarazil. „Kasto,“ promluví, a přestože nekřičí, v místnosti se znovu rozhostí naprosté ticho. V jeho výrazu se mísí zmatek a hněv. „Teď není vhodná chvíle.“

Žádné Bohům díky, že jsi naživu, ani Celou dobu jsem se modlil za tuhle chvíli. Nenaznačí, že by chtěl syna obejmout a přivítat ho zpět. Jedině královna vypadá, že se co nevidět zhroutí štěstím: tiskne si dlaně na nos a na ústa a po tvářích se jí koulejí slzy.

„Ale ano, je,“ řekne Kasta a zkroutí ruce. „Chystáte se totiž korunovat toho nepravého.“

Z davu se ozvou udivené výkřiky. Jet se zatím ani nepohnul. Strážě se váhavě vydají směrem ke Kastovi, ale když Mestrah zavrtí hlavou, na místě se zastaví.

„Ten nepravý právě stojí přede mnou.“ V Mestrahově tváři je vidět lítost. „Mrzí mě to, můj synu, ale pokud nebyla prolita krev obětiny...“

„Ale ona byla prolita,“ vyhrkne Kasta. Pění se mi krev, když slyším, jak o tom mluví: hrdě a bez citu. „Až potom byla oběť ušetřena. Jenomže bohové mezitím označili vítěze.“

Kasta si rozhalí tuniku – a do mě jako by uhodil blesk. Na hrudi se mu skví zarudlý propletený Numetin kruh, který je mi víc než povědomý. Hen se ke mně obrátí a vytřeští oči, ale já jen zakroutím hlavou a bezhlasně řeknu: *On lže*. Musí to tak být. Stejně jako tenkrát, když se mu podařilo přesvědčit kněží, že mám být další živoucí obětiny, nebo jako když obelhal celé království a všichni mu uvěřili, že má kouzelné schopnosti, přestože žádné neměl.

Je zřejmé, že to poslední Hen starosti nedělá, zato jeho znamení ano. A mně je jasné, že i ona si právě uvědomila, jak děsivě podobná si naše znamení na hrudi jsou. Ale když mě začne zuřivě kopat do kolene, prostě ji ignoruju. Mestrah se zamračí a odebere se k Nejvyšší kazatelce, která stojí nejbliž – k té usměvavé ženě. Ta skloní hlavu a bleskurychle k němu pospíší.

„Prověřte ho,“ nařídí Mestrah.

Všichni přítomní si stoupají a my se k nim připojíme, ale přihlížející jsou až příliš pohlčení nečekanými událostmi, takže nikdo nemluví. Nejvyšší kazatelka se beze slova postaví před Kastu. Pomocí prstů změří Kastovo znamení. Už od pohledu je jasné, že velikost má stejnou jako to mé. Jako bych slyšela každý tep, v hlavě mi hučí. Potvrzení, že mé znamení je mnohem důležitější, než jsem si doteď chtěla připustit, mě úplně ochromí, ale pořád to není ten největší problém. Moje znamení znamená smrt, jeho z něj dělá Mestraha.

Je falešné, ujišťuju se. Kasta to celé pečlivě naplánoval, ale neuspěje. Tohle je příliš důležité na to, aby...

„Zahru!“ špitne Hen a bradou ukáže na druhou stranu, za dav ke dveřím.

Zavrtím hlavou a přitisknu se ještě těsněji k tátovi. Pro tuto chvíli jsem v bezpečí, ale stojím bez hnutí jako přikovaná. Protože kdybych

se pohnula, Kasta mě uvidí. Hen vydechne a začne mi něco neslyšně sdělovat, ale nedokážu se na ni soustředit a upírám pohled na tribunu. Nejvyšší kazatelka vytáhla z váčku u pasu nějakou malou nádobku. Palcem nanese Kastovi na hrud' trochu bílé pasty, a když se jeho znamení zlatavě rozzáří, kněží stojící za ní zatají dech.

Potom se všichni hluboce ukloní a prsty se dotknou čela.

Nejvyšší kazatelka se nevěřičně podívá na Mestraha.

„Ne,“ vydechnu. Pálí mě na hrudi.

„Tvrdila jste mi, že se žádné znamení neobjeví,“ procedí Mestrah mezi zuby. Letmo se podívá na Jeta, který dál stojí bez hnutí, ale na ústa si tiskne dlaň.

„Oběť přežila,“ odpoví Nejvyšší kazatelka. „Předpokládali jsme, že aby byl celý proces dokonán, musí zemřít.“

Mestrah vydechne a propustí ji. Se zavřenýma očima zvedne hlavu směrem ke stropu, jako by se snažil zaslechnout hlas samotných bohů. Nebo je možná právě v duchu proklíná, kdo ví. Když se pohledem obrátí zpátky k davu, metá blesky. Dokonce i ten nejtišší šepot vmžiku utichne.

Stisknu tátovi ruku. *Řekni, že je příliš pozdě*, nabádám Mestraha v duchu. Kasta sem přece nemůže jen tak nakrácet po všem, co udělal, a po tom, co udělal přímo mně, a zvítězit. Protože pokud ano, pak by v našem světě neexistovala žádná spravedlnost. Bohové, vždyť Jet se konečně smířil se svými novými povinnostmi a odpovědností. Po všem strachu a pochybách, které ho provázely celý Přejchod, přesvědčení, že není dost dobrý, aby dělal tak důležitá rozhodnutí, konečně sám sebe uviděl v takovém světle, v jakém ho viděli jeho příznivci. Stal by se z něj spravedlivý král. Byl by z něj dobrý král, a to přece musejí vidět i bohové.

Nemůžou odměnit Kastu za jeho bezohlednost.

To přece nejde.

Mestrah zvedne ruce do výšky. „Korunovace bude pokračovat.“ Lidé naklánějí hlavy dopředu. Druhou rukou se chytím Mořiny dlaně. „Pro mého syna Kastu, kterého Numet označila vlastní rukou.“

